

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365627999600/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

tage Vare paa. Hvad Hr. Poul angik, saa han slet ikke de Ænder, han vandrede iblandt. Han var udelukkende optaget af den Tanke, at han maaske i dette Øjeblik blev iagttaget fra et Vindue. Det blev han ogsaa, han blev betragtet fra mange Vinduer. Alle Kvælingerne i Congen var meget optaget — det var i den følgende Time Eftermiddagens store Begivenhed, at de havde set den nye Præst hoppe over Elvens Sten og begive sig op i Haugen.

Søndervinden vedblev med at blæse Graahed ind over Byen. Ænderne laa og krøb sammen i Vinden. Men da, pludselig, skete der noget!

Ingen vidste, hvem der først gjorde Anskrig — Vagten paa Skansen var det ikke, skønt han var nærmest til det.

En eller anden, som var gaaet et Ærinde, havde først set Synet ... Tre Minutter efter havde hele Thorshavn set det: der stod tæt af spejdende Mennesker bag hvert Hushjørne ud mod Stranden.

— Aa Jesus naade os!

Store Sejl dukkede op bag Horisonten. De stod der som et ondt, et alffør tydeligt Tegn. De gamle Køer førte an i Jammren. Dette maatte være Ufredsskibe! De klynkede og smaagræd, klappede med Tænderne og søgte at varme deres forfrosne Hænder under Søndagsforklæderne.

Ja, det var ikke andet at vente. Aarets sidste Handelskib havde jo været her. Desuden — saa store Sejl, det var intet almindeligt Skib, det kunde enhver se.

Et Øjeblik efter dukkede endnu et Skib op bag Synsranden.

Rædslen krummede allerede Ryggen. Den var først som en lille ryggende Lunte, saa var den pludselig som en Lue, der stod spejlet i alles Øjne, og endelig brød den ud i en vild Larm af Raab, Graad og Forbandelser.

Der var egentlig ingen Rædvildhed. Her var kun et at gøre. Redde, hvad reddes kunde - - Husgeraad, Sengetøj, lidt sammensparet Uld, hvadsomhelst! — og saa til Fjelds. Det var et Instinkt, der virkede. Skrækken for Sørovere laa alle i Blodet. Gennem Aarhundreder havde Øerne været hjemmegt. Træpende Englendere og fulde Skotter havde ofte gjort Landgang, brækket Kister og Skabe op, slaaet Kreaturerne for Panden og slæbt Folk med sig paa Islandsfiskeri. Det var noget, alle havde hørt om. Og det var endda ikke det værste. Engang havde store Horder af Hedninge Tyrker eller Blaamænd var det vist — hærget og brændt paa

Suders, dræbt for Fode og slæbt over tredive Kvinder og Børn bort fra den enfoldige Hjemstavn til et ukendt og djævelsk Slaveri. Det var det frygteligste, nogen vidste om at sige. Heller ikke Thorshavn var altid gaaet fri. For Aar tilbage havde Franskmænd ødelagt Skanserne og plyndret Byen.

Færingerne, der selv var Efterkommere af Søøvere, var i Aarhundredernes Lob blevet tæmmet af Fattigdom og Ensomhed. De var blevet et sky og forsagt Folk. Stod de overfor fremmede, kendte de kun ét Værn - Flugten op i de utilgængelige Fjelde. Nu stod hele Thorshavn paa Spring for tre sorte Sejl i Horisonten.

En Tromme var begyndt at knurre rundt omkring i Gyderne. Her var en eller anden, der ikke havde tabt Modet. Otto Hjerring, den Helvedeshund, maaska havde han det ikke bare i Kæften. Men han var saa fuld! Med den ene Haand holdt han den mere end halvdøde Trommeslager i Kraven, med den anden svang han sin dragne Klinge. Han huggede i Tangloppens brøstfældige Gavl, saa Skorstenen var nær ved at trinle. Men Tangloppen var ikke hjemme, Konen havde sendt ham ned paa Sundet for at hente Anden. Og hvad hende angik, da havde hun alle Dage frygtet Kommandanten, men i Dag frygtede hun kun Søøverne. Og saaledes var det med alle Kællingerne. Med Fæven fuld af Rokkehjul, Smaa-børn og Tørfisk stimlede de i Rædsel gennem Congen, græd, faldt omkuld, rejste sig op igen og paskaldte Herren evindeligt. Hytterne blev efterladt med aaben Dør, og Ardens Ild fik Lov til at gaa ud.

Mændene flygtede lidt langsommere, ja nogle overvejede endda, om de skulde flygte straks. Men derfra og til at trække i rød Trøje, hvide Carnacher og høj Grenaderhue, gøre Front mod Fjenden og defendere sig som Hans Majestæts Soldater — det var nok mere end Otto Hjerring, det fulde Svin, kunde formaa dem til.

Gabriel havde den Eftermiddag siddet inde hos Sørenskriverenken Magdalene og hjulpet hende med at undersøge det gamle Chatol. Hans fede Hænder gled ivrigt prøvende frem og tilbage over Træværket, han bankede hist og her let med Knoerne for at finde Hulheder og var stedeles ukuelig. Der var ikke den Del og Ting, ikke den Pakkenelike, ikke det gulnede Pantebrev, der ikke kom for Dagens Lys. Men Skatten i det hemmelige Rum viste sig stadig ikke. Dog, der var ingen Tvivl om den Sag - - var den der, skulde den nok komme frem. Dette var en ganske anderledes Ransgning, end Magdalene med sine visne Fingre nogensinde havde